

AZ ANYAKÖNYBEN OLVASTUK

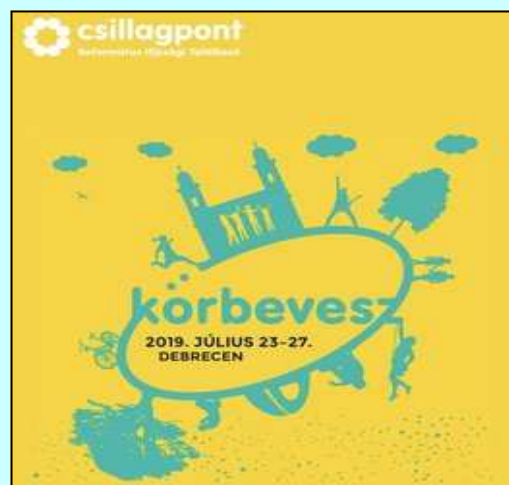
Ács: megkeresztelték: Molnár Nimród és Molnár Szonját, eltemették: Simon Lászlót, Kiss Ferencet, Molnár Lajosnét, Róka Józsefet, Szőnyi Zsigmondnét, Németh Jánosnét, Ódor Jánost, Tóth Györgynét, Szabó Gézát, Nagy Józsefnét

Bana-Bábolna: megkereszteltük: Bazsonyi Barbarát eltemették: Burai Bélát, Kovács János volt presbíter és gondnok helyett evangélikus szertartás szerint Zséfár Lajosnét egykori harangozónk, Bartos Ottó Lajost

Dad: Végső búcsút vettünk Kovács Lászlónétól

Kömlöd: megkeresztelték Pankasz Dominikot

Nagyigmánd: Megkereszteltük: Csontos Balázs, Kaufman Noel, Vajda Bernadett, Banász Boglárka, Grásl Petra, Grásl Anita Anna Házasságot kötött: Banász Ferenc és Vajda Bernadett

MILYEN DRÁGA AZ ÉLETED?

Márk 6,14-29

Keresztelő János mártírhalála és annak módja ma újra nagyon terjed:

-Egyiptom: több mint 60 templomot felgyújtottak

-Irán: több házi gyülekezet vezetőjét ítélték börtönbüntetésre melyet a hírhedt teheráni Evin-börtönben töltenek

-Észak-Korea: keresztényeket végezték ki, a vád: Bibliával rendelkeznek

-Szíria: keresztényeket feszítetnek keresztre

A fent említett esetek egy hónapon belül történtek nem olyan régen. A keresztényüldözők egy dolgot nem voltak képesek évszázadokon keresztül felfogni, mégpedig azt, hogy a keresztényüldözés a végén mindig meg-
hiúsul. A keresztények meggyilkolása

megegyesülnek, még bátrabbakká válnak.

Keresztények, akik börtönt, verést, kínzásokat tudnak maguk mögött Jézus nevéért, már nem ugyanazok az emberek. Napjaink üldözött keresztényei a valódi hit új arcai. Tele vannak szenvedélyes vágygal, hogy Krisztusért éljenek vagy haljanak. Bátor hívőként megtanultak úgy kapaszkodni Jézusba, mint a vízben fuldokló a mentőövbe. Nem riadnak vissza semmitől, menetelnek, mint emberek, akiknek Jézus többet jelent, mint bármi más.

Úgy csempésznek Kenyából Szomáliába Bibliákat, hogy koporsóban rejtőznek el egy halott alatt. Vállalva a hosszú utat, mely alatt vagy megful-

sem az evangélium terjedését nem akadályozza, sem pedig a keresztyén templomok számának gyarapodását. Épp ellenkezőleg, támogatja mindezeket.

A Jézus nevéért való szenvedésből óriási áldás származik, mivel az érintettek hitükben még jobban

ladnak, vagy ha sikerül többször résznyire megemelni a koporsó tetejét, akkor nem. A koporsókat fegyveres örök kísérik. A szómáliai muszlimok babonából nem érintik meg a halottat, de még a koporsó fedelét sem, így ez egy tökéletes rejtékhely mind a "csempészeknek", mind a Bibliáinak.

Ha Isten arra indítja őket, akkor bátran, minden kockázatot vállalva mennek az iráni keresztyének, akár egy mecset bejáratához, hogy Újszövetséget adjanak ajándékba, az arra járóknak és hirdessék a muszlimok között a megbocsátás és a kegyelem üzenetét.

Minden veszélyt, fenyegető pillanatot vállalva gyűlnek össze rendszeresen házaknál, föld alatti szobákban, pincékben az éjszaka közepén. Együtt olvasnak Igét, énekelnek, imádkoznak. Szabadon minden félelemtől, csak egy célért élnek: Jézusról beszélni minden embernek, még akkor is ha ennek nagy ára van.

Mindannyian tapasztalják ezekben a veszélyes helyzetekben az Úr hatalmát, teljes jelenlétét, erejét és békeességét, melyet áraszt az övéire.

(Forrás: Tom Doyle/Greg Webster: Im Angesicht des Todes (Négy szemközt a halállal) c. könyv előszava)

Kovács Tamás

Újságunkat – hirdetőinknek és alapítványunk támogatóinak köszönhetően – ingyenesen juttatjuk el olvasóinkhoz !

Hét Határ Református hitéleti lap. Megjelenik minden hónap első vasárnapján Ács, Ászár, Bana, Bábolna, Bokod, Csép, Császárs, Dad, Ete, Kisigmánd, Kisbér, Kömlöd, Környe, Környebánya, Nagyigmánd, Oroszlány, Réde, Vertheskethely, Szákszend, Tárkány reformátusai közt

Kiadó: "Közelebb Egymáshoz" Alapítvány 2941 Ács, Fő u. 71. Felelős kiadó: **Gerecsei Zsolt** elnök

Szerkesztőség: 2853 Kömlöd, Perczel u. 26. tel.: 06-34/578-503 fax.: 06-34/470-543 email.: hethatarujsag@gmail.com

Felelős szerkesztő: **Bogáth István** Nyomtatás: MONTÁZS Press Kft. Oroszlány tel.: 20/454-35-41 Molnár Ferenc ügyvezető

Internet elérhetőség: www.hethatar.refdunantul.hu

ISSN 1417 - 7641

Református hitéleti lap

XXIII. évfolyam 5. szám

2019. május

ÜRÖMÓDA

Bánatos hely lett ez az Európa, minden sarkából valamiféle szomorú sóhaj hallatszik. Pedig ilyen adottságú, történelmi, kultúrájú földrész nem létezik még egy. Akármerre is indulunk el az öreg kontinensen, mindenhol felbecsülhetetlen kincsekre bukkanunk. Éppen ezért sok tengerentúli fiatal fontos vágya, hogy egyszer eljusson ide és azt a sok szépet, felemelő helyet, az emberiség történelmét meghatározó régiót megismerhesse. Látni Rómát, Párizst, Londont, Berlint, sokáig emberek millióinak nagy vágya volt.

Ma nem ez a helyzet, hanem ellenkezőleg, már szinte menekülnek a veszélyesnek tűnő területekről az emberek.

De mi történt itt Európában? - kérdezhetné valaki, aki átaludta az elmúlt néhány évet.

-A helyzet

Az USA által vezetett nagy hatalmú országok módszeresen bedöntötték az Európa körül fekvő afrikai és közkeleti országokat. Tunézia, Líbia, Egyiptom, Szíria, Irak kártyavárként dőltek össze. Bár nem mint a demokráciákról beszélünk, de stabilak és többnyire kiszámíthatóak voltak. Ami pedig Európa szempontjából létfontosságú volt, feltartották, lassították az Európába vándorló tömegeket. Most ez a fontos szűrő és akadály szűnt meg, hiszen alig van központi hatalom, ami feltartoztathatja őket. Szerencsére Törökországot nem sikerült destabilizálni, mert akkor tényleg ajtó- ablak helyzet lenne.

A történelmi előzmények felelevenítésének segítségével láthatjuk, hogy egy nagyon jól megszervezett, alaposan előkészített támadás történt földrészünk ellen. A nagy szervezők pontosan tudták, hogy a bizonytalan háborús helyzet

Európa felé fogja tolni a szerencsétlen tömegeket, különösen, ha még különböző szervezetek szervezik és irányítják őket. Ők pedig jól tudják, hogy a hirtelen megjelent élő erővel nem lehet mit kezdeni.

Európa pillanatnyilag kiszolgáltatott és életveszélyes helyzetben van, mert az idegen vallású és kultúrájú bevándorló-

kat nem képes beilleszteni a helyi társadalomba, akik békétlenséget, feszültséget, itt-ott szinte háborús állapotokat idéznek elő.

-Félelmek

Ha alapvetően nem változik meg az európai országok hozzáállása ehhez a kérdéshez, nagyon szomorú jövő elé nézhetünk. Ha elérkezik a folyamat egy olyan szintre, amitől visszafordíthatatlan lesz az ügy, akkor a jól ismert és méltán szeretett földrészünk a jövőben már csak a régi könyvek lapjain fog létezni. A veszélyek legnagyobbika mégsem a nyilvánvaló támadás Európa ellen, hanem az a hihetetlen felelőtlen és hozzá nem értő vezetők sora, akik vagy nem látják, vagy nem akarják látni, ami valójában itt folyik.

A kialakult helyzetet szépen illusztrálja az EU első emberének semmibe révedő tekintete, ahogyan tétova léptekkel saját munkahelyének ajtaját is csak

segítséggel találja meg, egy helyben toporog, s látható illuminált orcáján, hogy fogalma sincs, hogy hol van és mit tegyen. Kíváncsi vagyok, hogy hol alkalmaznának rendes piaci viszonyok között egy ilyen kiváló szakembert.

Tehát kedvezőtlen most ugyan a széljárás, de hinnünk kell abban, hogy ez nem mehet tovább a jövőben.

-Lehetőségek

Sokszor úgy érezzük mi kisemberek, hogy hatalmas malomkövek között örlődünk. Észleljük, hogy nem jó, ami van, tennék is annak érdekében, hogy változzon, ami rossz, de a tehetetlenség, a rendszer természete nem engedi, hogy javítsunk a helyzeten. Sokan beletörődve csak legyintenek, hogy nincs mit tenni, el kell fogadni, hogy felettünk álló hatalmak rendezik Európa és benne a mi sorsunkat is.

Én azonban óvnék a feladástól, a bele-törődéstől, inkább megoldásokat és lehetséges kitérési pontokat kell keresnünk.

Ápoljuk nemzeti hagyományainkat, üljük meg illendően ünnepeinket, mérítsünk erőt őseink dicső tetteiből, járjunk közösségbe, építsünk kapcsolatokat, informálódjunk, legyünk érdeklődők és éberek.

Remélhetőleg megnő szerepe gyülekezeteinknek, amelyek a múltban is nagyon sokat tettek nemzetünk megmaradásáért, legyünk jelen bennük, hallgassuk és életünkkel hirdessük az evangélium erejét, mert ez tartja bennünk a reménységet.

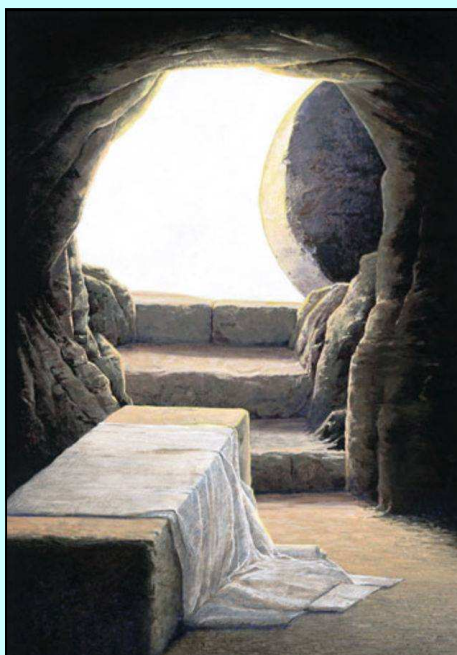
Ugyanis csak ez a mennyei erő képes arra, hogy megváltoztassa a dolgok menetét és javunkra fordítsa a pillanatnyilag megoldhatatlannak tűnő helyzetet.

Juhász Róbert

GONDOLATOK HÚSVÉT HÉTFŐRE

Olvasandó: Jn 21, 1 – 14

Abban mindannyian egyet értünk, hogy a húsvét történetét olvasva azok is átszellemülten hallgatják a történeteket, akik kevésbé vagy egyáltalán nem kapcsolódnak szervesen az egyházi élet mindennapjaihoz. Van ugyanis valami nagyon is megindító abban a történetben, ami Jézus szenvedéséről szól. Ugyanis aki távol van mindettől, az is felismeri, hogy itt Isten Fia szenvedett; ártatlanul, jogtalanul, viszont ezt mindenkiért tette. Szép és kedves történet – egyfelől. Másfelől pedig végtelenül nyomasztó, és nem csak azok az események, amik Jézussal megtörténnek a nagyhéten, hanem a környezet mutatta viselkedés is. Nem elég, hogy elfogják, meghurcolják, perlik, elítélik és keresztre adják Jézust, az emberi gyengeség a tanítványok viselkedésében is megmutatkozik: elszaladnak, kakasszó előtt tagadnak. Ezek felelevenítése azért válik fontossá, mert a tanítványok nem halnak meg a kereszten, számukra az élet „megy tovább”. És mint ilyen helyzetben, valahogyan a fenti érzésekre, pusztán tényekre választ kell adniuk. És mindenki számára, de még az éppen meghibásodó számítógép számára is az a biztos pont, ha felkeressük az utolsó olyan helyzetet, amikor még biztosak voltunk a dolgunkban. Úgy tűnik, hogy a tanítványok számára az a biztos pont a „menjünk ki halászni” lesz. Ez nem más, mint a visszaterés az evangélium elejéhez, amikor még Jézus nem volt az életükben, hátha minden folytatódik a normális kerékvágásban, mint azelőtt. Az éppen

úgy most is megjelenhet Jézus? Nem hiszem. Sokkal inkább a kudarc elől menekülnek, mintha meg sem történt volna az a néhány év a Mesterrel. Némán dolgoznak, egyáltalán nem értékelve azokat az eseményeket, amelyeknek maguk is tanúi voltak. Jézus nem hallgat. Közösséget vállal ismét az őt megtagadókkal, az elszéledőkkel, a bátortalanokkal. Szava azt mutatja, hogy nem az emberi akaraté az utolsó lehetőség ebben a világban. Ahogy nem a nagypénteki megfeszítés lett az utolsó állomás, hanem a feltámadás, úgy most sem az emberi akarat győz, hanem a krisztusi kegyelem. Ennek mi sem volna szimbolikusabb jele, mint

a Jézussal való asztalközösség. És mint ilyen, a régi hadvezérek, mikor legyőzték más országok uralkodóit, volt, amikor megengedték, hogy a legyőzöttek odaülhessenek asztalukhoz – ez jelentette a kegyelemnek a jelét. És ha visszagondolunk az ötezer megvendégelésére, ott is kenyér és hal kerül elő, amiket Jézus megszorít és lesz bőven, sőt, még marad is. Azt látjuk, hogy aki Jézussal van egy asztalközösségben (és itt az úrvacsorai közösséget is érthetjük), annak mindig lesz vigasztalása és lelkének megelégtetése. Ez azért válik nagyon fontossá, mert amikor látjuk a nagyhét eseményeit, akkor szinte torkunkban érezzük a hömpölygő tömeg erejét, indulatait. Amikor pedig feltámadásról gondolkodunk, eszünkbe juthatna, hogy Jézus visszatér, és hasonlóan bizonygatja majd akár a templomban, akár az őt elítélő vezetők előtt, hogy mégis neki volt igaza. Ehelyett Jézus egészen csendesen, alázatosan, az övét vigasztalva érkezik meg, és lépésről lépésre jelenik meg a tanítványoknak.

Ma, amikor egyes keresztény tájakon merényletek utóregéseitől hangos a média, szánjunk néhány percet az emlékezésre. Emlékezzünk az áldozatokra, akik a békesség miatt szenvedtek háborúságot. Emlékezzünk a keresztre, ahol Jézus mindannyiunk számára békéltetést szerzett. És emlékezzünk az idáig vezető útra: az emberi gyarlóságra, az engedtlenségre, Isten szavának elutasítására, valamint Jézus engedelmségére, amely gyógyír lehet mindezekre.

Simon Norbert Bana—Bábolna

POZBAIAK IGMÁNDON

Már tíz éve annak, hogy először érkeztek a felvidéki Pozbáról látogatók Nagyigmándra, Szentkúti Kiss Károly sírját keresve. A látogatásból viszont látogatás, aztán barátság, majd hivatalos testvérgyülekezeti kapcsolat lett. Tudunk egymásról, számon tartjuk egymást, imádkozunk egymásért, s ha a lehetőség úgy hozza, nagy örömmel találkozunk egymással.

Április 13-án meghívásunkra érkeztek a Pozbai Református Egyház községi tagjai Nagyigmándra találkozni. „Csak úgy”. Az ötlet mögötte az volt, milyen jó lenne úgy találkozni, hogy az nem része egy nagyszabású rendezvénynek, ünnepségnek, nincsen különösebb apropója, „csak” a találkozás öröme.

14 órakor kezdődött közös istentiszteletünk a református templomban, ahol Dukon András nagytiszteletű úr igehirdetését hallgathattuk. Ezután egy rövid összefoglalóban elmondtuk vendéglátók gyülekezetünk történetét röviden, hiszen erre így még nem volt lehetőségünk.

A templomból a református temetőbe mentünk, ahol együtt megkoszorúztuk Szentkúti Kiss Károly sírját. Ő volt az összekötő kapocs a két gyülekezet között, hiszen Pozbáról érkezett Nagyigmándra 1888-ban, s az ő lelkészsége idején épült fel a jelenlegi nagyigmándi református templom (1889-ben).

A temetőből elindulva megmutattuk vendégeinknek Nagyigmánd nevezetességeit. Először a II. Világháborús emlékművet, majd a Magyarok Parkját, ahol Nagy Lajos presbíter testvérünk segítségével kihelyezésre került Pozba

névtáblája is. Elsétáltunk a Pápay József Általános Iskola és a „Kincseskert” Óvoda mellett, majd megnéztük a Faluház Dísztermét, ahol Szijj Ferencné képviselő asszony számolt be a nagyközség életéről. Az I. Világháborús emlékmű megnézése után bementünk a Szent Mihály Római Katolikus Templomba, ahol Márkus Jánosné kalauzolt bennünket. A napot a „Magos” Művelődési Házban szeretetvendégséggel, beszélgetéssel zártuk,

disznótoros vacsorával és csémi hegyi borokkal. A disznótorost Nagy Lajos testvérünk és családja ajánlotta fel és Széles Margit készítette el számunkra.

Jó volt együtt lenni, találkozni „csak úgy”. Isten áldja meg a pozbai testvéreket, és az immár tíz éve tartó barátságunkat, testvérkapcsolatunkat, hogy még sok együtt eltöltött szép alkalomba lehessen részünk.

Sugár Tamás

VIRÁGVASÁRNAP ÁCSON

Április 14-én, virágvasárnap délután a városi Bartók Béla Művelődési Ház nagyterme várta azokat, akik a gyülekezet meghívását elfogadták. A rendezvény helyszínét az indokolta, hogy a templombon álló volt iskolafelújítás munkái miatt nem tudtuk ott szervezni az alkalmat. A Művelődési Ház dolgozói önzetlen módon segítettek, hogy mégis együtt tölthessük ezt a szép ünnepet. Az érdeklődők már akkor különös légkört tapasztaltak, amikor beléptek a terembe. A színpadon ugyanis egy szép bábparaván magasodott, előadást, mesejátékot ígérve. Mielőtt a függöny felgördült, a lelkész köszöntötte a megjelenteket, elmondta, hogy mit ünnepelünk virágvasárnapon. Később mindenki megnézhetette a nagyhét eseményeit összefoglaló makettet, mely Jézus bevonulását, az utolsó vacsorát, Jézust a főpap udvarában, a nagypénteki keresztet és a húsvét eseményeit mutatta be. Majd szólt arról is, hogy EFOP pályázaton, „Hittel Ácsért” címmel nyert a gyülekezet és a Természetjáró

Bakancsos Klub programsorozata. A komáromi Kemence Egyesület tagjai voltak a bábosok, akik a Zöld Péter című mesejátékot adták elő. A bábéledés után munkaasztalok várták a gyerekeket és felnőtteket. Landeszné Márti és Tóthné Zsuzsa sok-sok ötlettel segítette azokat, akik apró ajándékokat szerettek volna készíteni. Lehetőség nyílt arra is, hogy tojást fessenek a gyerekek. Igyekeztünk hagyományos festékanyagokat használni: hagymahéjat, céklát. A megfestett tojásokat különböző módszerekkel, kreatívan díszítették az ügyes kezek. Akik közben megéheztek, megszomjaztak, azokat a gyülekezet asszonyai látták vendégül zsíroskenyérrel, teával, üdítővel. A program célja, mint minden korábbi évben is, az volt, hogy a húsvét előtti örömteli vasárnapon lehetőséget adjunk arra, hogy szülők és gyerekek, a gyülekezet tagjai vagy akár mások is, krisztus tartalommal teljes közösségben készülhessenek az ünnepre.

Gerecsei Zsolt

SZÁZ ÉVE KOMÁROMBAN

Száz éve, 1919 tavaszán, még Komáromban volt a Dunántúli Református Egyházkerület püspöksége, ugyanitt volt a megye székhelye is. A város neve ma Rév-Komárom, vagy Észak Komárom, szlovákul Komarnó.

A református püspök Németh István (1861-1924 - teológiai tanár Pápán, püspök 1914-1922-ig). Titkára, Mikus Lajos, aki a Dadi Református Gyülekezet lelkésze volt 1934-1955-ig.

Németh püspök úr 1919. január 10.-n felkereste a megszálló csapatok parancsnokát, lovag Macaluso Egidio olasz ezredet, hogy a Dunántúli Egyházkerület igazgatása mikéntje felől tájékozódást szerezzen. Az ezredes kifejtette, hogy Komáromból, mint megszállt területről a Duna túloldalán lévő egyházmegyét igazgatni nem lehet, csak a Csallóközieket.

Padovában 1918. november 3.-n aláírt fegyverszüneti megállapodás zárta le. A király - IV. Károly-, november 14.-én, lemondott, „tudomásul veszem Magyarország államformájának megváltoztatását” ennek előtte, október 30.-án megalakult a gróf Károlyi Mihály vezette Nemzeti Tanács. A rá következő napon, október 31.-n szélsőbaloldali elemekhez tartozó személyek, otthonában meggyilkolták gróf Tisza István volt miniszterelnököt.

Hazánk a vesztes országok között volt. Az ANTANT a demarkációs vonalat a Duna középvonalán határozta meg. Komárom vármegye 4 járásából, 2 járás elcsatolva, két járás a Gesztesi és a Tatai járások maradtak a Duna jobb partján.

A főispán gróf Dezasse János, alispán Asztalos Béla, Komárom város polgármestere F. Szabó Géza.

November 2.-n megalakult a városban a Nemzeti Tanács, amely lelkesen csatlakozott az országoshoz, a többi megyei és városi szervezetekkel együtt. Elnökének, Varga Sándort választották.

A megyében, spanyolnátha járvány szedte áldozatait, ezért szigorú egészségügyi rendelkezéseket hoztak. (Tíznapos iskolai szünetet rendeltek el.) Kisbér, Ete, Ászár, Nagyigmánd és Mocsai térségében volt sok halálozás, Bokodon is sok volt a beteg. Kömlődön sertés vész miatt volt zárlat.

A frontról hazatérő felfegyverezett katonák egy csoportja fosztogatott, rabolt, a Duna mindkét partján, Guta és

Mocsai térségében. Megalakult a Nemzetőrség, a Polgárőrség, később a Vörös Gárda, majd a Csendőrség is csatlakozott a Nemzeti Tanácshoz.

Megkezdődött az orosz és olasz hadifoglyok szervezett hazaszállítása. Az orosz hadifoglyok hazautazás előtt előadásokon vesznek részt, amelyeken a népek közötti együttműködést hangsúlyozzák: testvér legyen mindenki!

Izsa és Ógyalla községekben a zsidók boltjait kirabolják, lakásaikat feldúlják, később, a rabló bandát megfékezik. Tárkányon belőnek a jegyző lakásába.

1919. január 3.-n táviratot küldenek Budapestre az Országos Nemzeti Tanácshoz, amelyben egyhangúan tiltakoznak a cseh megszállás ellen. A táviratot aláírta: a Komárom Vármegyei Közgyűlés, a Komáromi és Vármegyei Nemzeti Tanács minden tagja.

A színház működik, a Nyitrai Nemzeti Színház színészei a Táncos grófnő és a Van-e babája című zenés darabokat adják elő. (Nagy sikerrel.)

A cseh csapatok előőrsei 1919. január 10.-n 9 óra 40 perckor kor léptek Komárom területére Barld Antonió százados vezetésével. Lovasok, kerékpárosok, gyalogosok. Este 9 órakor Érsekújvár felől megérkezett a megszállók parancsnoka, Macaluso Egidio olasz ezredes. A város vezetése tárgyalásokon próbált egyeztetni, a normális városi élet érdekében, amelyet a megszállók megígértek, de nem mindegyiket tartották be.

Dél-Komárom igazgatását Észak-Komáromból, január 29.-n megtiltották. A két városrészt összekötő Duna hídon, csak igazolvánnyal lehetett közlekedni, amelyet a városházán állítottak ki. A közművek (víz, gáz, telefon) egységek voltak, amelyeket később leválasztottak. Lebélyezték a pénzt. Élelmiszer, tüzelőanyag ellátásban gondok jelentkeztek.

Falragaszokon hirdették, jelentkezést a cseh hadseregbe, de erre nem akadt senki. (Írja a korabeli sajtó.)

A Magyar Tanácsköztársaság megalakulása után két nappal, március 23.-n lezárták a Duna hidat, megszigorították az átjárást.

1919. március 29.-n bevezették a cenzúrát, az újságírókat internálással fenyegették, ha nem tartják be a rendeletet, az újságok előzetes bemutatását.

A cseh-szlovák kormánybiztos Dr.

Jamniczky Ottó kár erőszakos intézkedéseivel rendszeresen túllépte hatáskörét, húsvét előtt új városi rendőrkapitányt nevezett ki.

A Dunántúli Egyházkerület püspök helyettest nevezett ki, Antal Géza személyében, arra az esetre, ha Németh István akadályoztatva lenne utazásában a megszállt területről.

A Komáromi Lapok 1919. évi 16. számának címlapja a május 1-jei eseményekről. A Dunántúli Egyházkerület püspök helyettest nevezett ki, Antal Géza személyében, arra az esetre, ha Németh István akadályoztatva lenne utazásában a megszállt területről.

A Komáromi Lapok 1919. évi 16. számának címlapja a május 1-jei eseményekről. A Dunántúli Egyházkerület püspök helyettest nevezett ki, Antal Géza személyében, arra az esetre, ha Németh István akadályoztatva lenne utazásában a megszállt területről.

A Komáromi Lapok 1919. évi 16. számának címlapja a május 1-jei eseményekről. A Dunántúli Egyházkerület püspök helyettest nevezett ki, Antal Géza személyében, arra az esetre, ha Németh István akadályoztatva lenne utazásában a megszállt területről.

A Komáromi Lapok 1919. évi 16. számának címlapja a május 1-jei eseményekről. A Dunántúli Egyházkerület püspök helyettest nevezett ki, Antal Géza személyében, arra az esetre, ha Németh István akadályoztatva lenne utazásában a megszállt területről.

Bokodon a 4 évig tartó háborúban 350 főt vonultattak be, ebből 67 a hősi halottak száma. A községi bíróságot, Varga Mihály, a jegyző Pataky Pál. A lelkészek: Balogh István evangélikus, Barsi Sándor református és Pajter István katolikus plébános, mindhárman a képviselő testület tagjai.

Itt is megalakult a Nemzeti Tanács 1919. november 12.-n. legfőbb feladatának tartotta a rend fenntartását.

A Tanácsköztársaság idején, 1919. április 8.-n alakult meg a Munkás Tanács, az új hatalmi szervezet, amelyet Bertalan Ferenc evangélikus főtanító vezetett. Háromtagú bizottságot választottak, akinek tagjai ellenőrizték a jegyzőt, de ez már egy másik írás tárgya.

Szücs János

ASSZONYKONFERENCIA

Március 23-án, szombaton a Szákszendi Faluházban tartottuk egyházmegyénk asszonykonferenciáját. A 160 férőhelyes díszterembe pótszékeket is kellett behozni olyan szép számban jelentek meg az asszonytestvérek a különböző gyülekezetekből, a lelkipásztorok kíséretével.

Máté László Esperes Úr, és László Kálmán Polgármester Úr köszöntése után, azt Igét hirdette Szilágyi Hajnalka, Tatabánya-Bánhidai lelkipásztor. Az első előadást Horváth Mariann Komáromi beosztott lelkész tartotta, Az Y és X generáció nevelése és gondolkodása / a virtuális világ adta kihívások, lehetőségek, generációk harcai, különbségek / címmel. A második előadást Vadász Sándor és Edit tartotta, akik Budapestről érkeztek, az Ádám-Éva Misszióból. Előadásuk címe: Misszió és szolgálat a Szentlélek Isten vezetésével.

Az előadások között éneket tanultunk, utána szeretetvendégségen vehettek részt a vendégek, lehetőség volt hitéleti könyvek vásárlására, a perselypénzt pedig a toronysisak felújítására ajánlottuk fel.

A konferencia alapigéje a Róma 8,19 volt: „Mert a teremtett világ sóvárogva várja az Isten fiainak megjelenését”. Erre az Isten gyermekeihez illő életre buzdított az áhítat, erre a gondolatra épültek az előadások is. A fiatalokra való odafigyelésre, az Isten szerinti családnak a védelmére, keresztyén hitünknek a felvállalására kaptunk megerősítést, buzdítást.

Reméljük, hogy ez az alkalom is megerősítette mindnyájunk hitét, ébresztette keresztyén felelősségünket, gyermekeinkkel, fiataljainkkal szemben és a világ adta kihívásokkal szemben.

Szeretnénk megköszönni mindenkinek a

segítségét a konferencia előkészítésében. Köszönjük László Kálmán Polgármester Úrnak, és a Képviselő Testületnek, hogy rendelkezésünkre bocsátották a szép Faluházat, mivel a kis templomunkba nem férünk volna be. Istennek hála, nagyon szép számban voltunk. A 160 széket még ki kellett egészíteni üléshelyekkel.

Köszönjük az asszonytestvéreknek a sok munkát, süteménysütést, a hidegtálat előkészítést, a férfiaknak a technikai segítséget, és a pénzügyi adományokat is.

A konferencia perselypénzét, a toronysisak felújítására különítettük el.

Hála legyen az Úrnak az együtt megtapasztalt áldásokért, együttléteért!

Sugárné Damó Márta.

A Magyar Református Egység Napja
Tíz éve egyesült újra
a Magyar Református Egyház
a Kárpát-medencében

Hadd tartsunk
veletek,
mert hallottuk,
hogy veletek van
az Isten! (Zak 8,23)

2019. május 18., Debrecen

PASSIÓS ISTENTISZTELET

**Nagypénteki passió
istentisztelet, Bana**

Köszöntés

**Mt 26, 1 – 5 Jézus harmad-
szor szól szenvedéséről**

Ének: 398: 1 Úr lesz a Jézus
mindenütt

**Mt 21, 1 – 11 Jézus bevonul
Jeruzsálembe**

Ének: 331: 1 (32) A nagy
király jön, Hozsánna!
Hozsánna!

**Mt 26, 6 – 16 Jézus megke-
netése Bethániában, Jú-
dás elárulja Jézust**

Ének: 459: 1 – 2 Az Isten
bárányára leteszem bü-
nöm én

**Mt 26, 17 – 29 Az utolsó
vacsora**

Ének: 345: 1 Ím, nagy Isten,
most előtted

**Mt 26, 30 – 35 Az Olajfák
hegyén**

Ének: 462: 1 Csak vezess
Uram, végig

Mt 26, 36 – 46 A

Gecsemáné - kertben

Ének: 440: 1 – 2 (42) Jer,
lássuk az Úr keresztyét

**Mt 26, 47 – 56 Jézus elfoga-
tása**

Ének: 440: 3 (42) Itt szintén
lelkéig hata

**Mt 26, 57 – 68 Jézus a
nagytanács előtt**

Ének: 338: 1 – 4 Lelki próbá-
imban

**Mt 26, 69 – 75 Péter megta-
gadja Jézus**

Ének: 465: 1 – 4 Szelíd sze-
med, Úr Jézus

**Mt 27, 19 – 26 Jézus és
Barabbás**

Ének: 340: 1 Te drága Jézus

**Mt 27, 31 – 44 Jézus megfe-
szítése**

Ének: 337: 1 – 3 Paradi-
csomnak te szép élő fája
Mt 27, 45 – 54 Jézus halála
Ének: 341: 1 – 3 Ó Krisztus-
fő, te zúzott
Igehirdetés, Imádság, Mi-
atyánk
Záróének: 342: 1 – 5

2019 nagypéntekén rendhagyó istentiszteleten vehettek részt a banai református templomba látogatók. Az év közben megszokott rendtől a nagyhét eseményeihez alkalmazkodó, annak állomásait felelevenítő passió istentiszteletet tartott a gyülekezet. Az alkalom szerves részévé vált a gyülekezet, ugyanis a passiótörténet egy-egy állomását felváltva szólaltatta meg több gyülekezeti tagunk.

A passióolvasás története az ősidőktől nyúlik vissza, és a nagyhét liturgiájának szerves részét képezte a régi hagyományokban. A két kiemelkedő napon, virágvasárnap és nagypéntek istentiszteletén ol-

vasták fel a szenvedéstörténetet. A virágvasárnap istentiszteletén Máté evangéliuma szerint idézték fel Krisztus szenvedését, míg nagypénteken János evangéliuma szolgáltatja az emlékezés alapjait. Az első időkben egyvalaki olvasta a történetet emelkedettebb hangon, úgynevezett énekbeszédben, majd a későbbiek során a felolvasás módja drámaibb stílust öltött, és már három olvasó szólaltatta meg a szövegeket. Még később különálló kórus szólaltatta meg a történetben szereplő nép hangját. A reformáció idején a passióéneklés hagyománya több tájegységen fennmaradt, de szépen lassan, a katolikus egyháztól és szokásaitól való élesebb elválás miatt kikopott a gyakorlatból. Mai egyházunkban a passióéneklésnek egyfajta reneszánszát láthatjuk. Számos gyülekezetben a passiótörténetet annak állomásai közé a mai énekeskönyvünkből vett, szintén hasonló témákat, mozzanatokot idéző énekeivel felváltva adják elő. A mai gyakorlat nem egységes tehát ebben az istentiszteleti formában. Az ősegyházi és régebbi idők szokásától elszakadva, már csak egyszerű, általában nagycsütörtökön este vagy a nagypénteki alkalmak valamelyikén olvassák ilyen formában a szenvedéstörténetet. Valamint a választott részletek tekintetében is eltérések mutatkoznak, egy evangélium tudósítása helyett sok esetben előfordul, hogy az összes evangélium szövegeiből állítanak össze egy olvasmányrendet a passió istentiszteletre. A banai istentiszteleten Máté evangéliumát követtük énekeskönyvünk énekeivel. Ennek részleteit láthatjuk a mellékelt leírásban.

Simon Norbert lelkipásztor Bana

KONFIRMÁCIÓS TALÁLKOZÓ

Mint minden évben az idén is megtartottuk gyülekezetünkben a konfirmációs találkozót, virágvasárnap, április 14-én. Nagy öröm volt számunkra, hogy sokan elfogadták a meghívást a fiatalok közül is. Az istentisztelet keretében felolvastuk az évfordulós konfirmálók névsorát, együtt emlékeztünk meg csendespercben az elhunytakról, a meghívott jelenlevők megújították az egykor tett konfirmációs fogadalmat, majd együtt Úrvacsoráztunk. Az istentisztelet után pedig a gyülekezeti házban, szeretvendégség keretében volt alkalom a beszélgetésre az emlékek felelevenítésére. Reméljük mindenkinek áldás volt ez az alkalom, melyben a mi Urunk újra szólhatott hozzánk és megerősít-

hette hitünket, elhívásunkat. Az Isten a mi Atyánk, és akit Ő elküldött a Fiú, a mi Urunk Jézus Krisztus, áldjon meg bennünket az Ő Szentlelkének erejével,

a hitvalló életre és bizonyágtételre!

Sugárné Damó Márta.

EZ ITT A MINDENES

„Ez itt a mindenés?” - Egy televíziós közvetítés margójára
Sokan tudják, hogy nagypénteken a Duna Televízió az ácsi templomból közvetítette az istentiszteletet. Nagy megtiszteltetés volt ez a gyülekezetnek, ugyanakkor nagy terhet és felelősséget helyezett a vállunkra. Mivel nem mindennapos és Ácson sem mindenki számára átélhető háttér volt a közvetítésnek, hadd szóljak néhány szót erről. Amikor a televízió először „bejelentkezett” hozzánk, vagy tíz-tizenöt televíziós szakember jelent meg a templom és parókia környékén. Világosító, hangosok, operatőrök, gyártásvezető stb. Bejárták a templomot, kameraállásokat kerestek, nézték a fényviszonyokat. Kikérdeztek a liturgiáról, a helyi szokásokról stb. Nagyon kedvesek, bátorítóak voltak. Igaz, az énekszámjelzőtáblát levetették, mert nagy árnyékot vet a reflektorok fényében... Azután jöttek a gondok. Hová fér el a hatalmas közvetítőköcs? Hova álljon a műholdas adást biztosító antennásautó? És akkor még a többi autóról nem beszéltünk. Meg arról sem, hogy a közvetítés idejére a templomudvar már építkezési terület lesz... Meg egyeztünk, hogy a parókia udvarán egy fát kivágva, egyet teljesen felpucolva talán beférnek oda. Azután jelentkezett a Reformátusok Lapja. Ha már tőlünk lesz közvetítés, készítenének egy riportot a gyülekezetről. Jó lenne, ha néhány

gyülekezeti tag is jelen lenne... Összegyűjtöttünk néhányat, egy délután, és kész is a riport... Még le se tettük a telefont az újságíróval való beszélgetés után, csörgött máris. A Református magazin televíziós adásában szeretné bemutatni a gyülekezetet... Már nem is csodálkozunk! Ja, ha valaki a média világába bekerül! A baj csak az, hogy a riport felvétele hétfő délelőtt lenne, és kellene pár gyülekezeti tag, aki nyilatkozik... Hétfőn délelőtt nem egyszerű, de valahogy összejön. Alig fél nap, kész a felvétel... Aztán elérkezik nagycsütörtök. Reggel itt a stáb. Kapunyitás, centezés, - sérülés nélkül bejut az udvarra a közvetítőköcs. A templomdomb megtelik: égre irányított antenna (mint egy rakétakilövő, az utcán elhaladók idősebbje tán '45-ben látott ilyet utoljára...), legalább tizenöt ember hurcolkodik, pakol. A templom tele lesz reflektorokkal, térmikrofonokkal, kábelekkal, kamerákkal. Ezer kérdés, néhány kis probléma, megoldódik, leárnyékolni a templom ablakait, tessék oda beállni, ha lehet, a karba ne menjenek fel a hívek... Rohangálok. De még ez nem minden! Abban az autóban őrző csapat érkezik, mert éjjelre nem lehet itt hagyni mindent csak úgy. Este váltják őket. Ja, azért is kellene, mert a templom ajtajait a kábelkötegek miatt nem lehet becsukni. És a templomudvar nagykapuját sem. „Még csak a délután közepén járunk” - és már majdnem kész. No,

azért nem egészen, a mester most érkezik átnézni az orgonát. Csak jövő-megyek, ide-oda. Az egyik ő odafor-
dul egy testvérünkhöz, rám mutat és azt kérdezi: „Ez itt a mindenés?” Tulajdonképpen igaza van. De azért mégsem tudok mindent. Mikor megy adásba? 11 órakor, késleltetve, vagy élő egyenesben 10-kor?

Nagypéntek reggel. Minden működik. Egyeztetjük a rendezői műsorrendet és a Tv újságot: élő egyenesben megy. Kigyúlnak a lámpák, int az egyik operatőr, aki „felvezet” minket. Elkezdődött... néhány nap múlva valaki azt mondja: ott ültem a padban, és azon csodálkoztam, tiszteletes úrék milyen nyugodtan állnak és várják a kezdést. Azt válaszoltam: akkor már mit idegeskedtünk volna? Örültünk, hogy mindjárt vége...

Természetesen karikíroztam. Mindezekkel együtt nagy, életre szóló emlék (élmény?) ez az alkalom. A felvételt azóta sem néztük meg. Ha mindebből csak annyi látszott: istentiszteletet közvetítenek, az Isten nagy kegyelme. Ott és akkor, amikor az operatőr intett: kezdődik, már valóban istentiszteleten voltunk. De azért, amikor az ember belát a kulisszák mögé, és mint „mindenes” lát mindent, szívesen oszt meg kis titkokat másokkal is...

Gerecsei Zsolt